
Učedník

Fletcher vlastně sám nechápal, proč se vykradl zrovna na hřbitov. Stejně počítal s tím, že se vůbec nic nebude dít. Věděl jen tolik, že u většiny prostých lidí, kteří měli nadání pro magii, se známky zvláštních schopností projevily ještě dřív, než to zjistila zkouška inkvizitorů; dokázali například pohybovat malými předměty nebo vytvořit jiskru. O sobě věděl docela jistě, že nejbliž zvláštním schopnostem se dostal tím, že dokázal stočit jazyk do ruličky.

Ale i tak to byla vzrušující záležitost, a když teď to zařikání přečte, mohl by je třeba prodat při příští cestě na elfskou frontu, aniž by si později vyčítal, že to sám ani nezkusil. Pak by našel Rotherhama a o zisk by se s ním rozdělil. Byl to od něho velkomyslný dar, takže dlužníkem zůstává Fletcher, a ne naopak.

Posadil se na zlomený náhrobní kámen a knihu opatrně položil na starý pařez, který trčel ze země kousek před ním. Dlouho se nemohl rozhodnout, zdali má knihu nechat doma nebo ji vzít s sebou. Didric a jeho pohůnci by se mohli v jeho nepřítomnosti vloupat do kovárny nebo ho přepadnout, kdyby ho zastihli cestou na hřbitov. Nakonec ji raději vzal s sebou, ovšem hlavně proto, že se nedokázal smířit s představou, že by ji měl spustit z očí.

Cítil kůži svitku v dlani a zamrazilo ho poznání, že symboly musel někdo vyřezat do kůže oběti zaživa, aby se vytvořily jizvy, a potom ho z té kůže nejspíš zaživa stáhnout. Při tom ohavném pomyslení se zachvěl a snažil se svitek držet jen ve špičkách prstů. Jeho povrch byl vzhledem k tomu, z čeho pocházel, překvapivě suchý a jakoby zaprášený.

Na pergamentu nebyla napsána slova, jen řádky slabik, spíš něco jako hudební do-re-mi než něco z jazyka orků. Jenže netušil, jakého jazyka se vlast-

ně při invokaci používá; nebylo vyloučeno, že orkové to, co se chystal přečíst, přeložili do své řeči z nějakého docela cizího jazyka. Ke všemu James Baker v knize napsal, že tenhle démon už se dostal do moci nějakého šamana a byl „darován“. A kdo ví, co to může znamenat? Ale nešť – prostě ty hlásky přečte a pak se vrátí do teplé postele s příjemným vědomím, že to aspoň zkusil.

Di rah go mai lo fa lo go rah lo...

Začal nahlas číst a připadal si trochu směšně, takže byl rád, že ho nikdo nevidí, snad vyjma duchů dávno mrtvých lidí. Slova mu splývala z jazyka, jako by je znal nazpaměť, a nedokázal by přestat, i kdyby chtěl, měl tak velké puzení vyřknout je nahlas a zřetelně. Celé tělo mu jako hřejivý plášť zalil pocit opilosti, ale místo rozostřeného vidění, jaké cítil po pivu, naopak vnímal vše naprosto jasně, jako kdyby hleděl do klidné vody horského jezera. Fletcher text zaříkadla chápal spíš jako magickou rovnici, v níž se výrazy v různých intervalech opakovaly a při vyslovení téměř tvořily melodii.

Fai lo so nei di roh...

Slova bez přerušení bzučela jedno za druhým, dokud nedospěl na konec řádku. Když vyslovil poslední hlásky, nečekaně pocítil povědomé hnutí myslí, jaké přicházelo v onom zlomku vteřiny ostrém jako břitva, kdy vypustil šíp, jenže nynější vjem se zdál dvakrát silnější, než jaký kdy zažil. Vnímal svět způsobem, jenž mu byl povědomý, a zároveň docela nový. Barvy kolem se zvýraznily, skoro jako by se rozzářily. Drobné zimní kvítky rostoucí mezi hroby viděl tak jasně, jako by se rozžehly nadpozemským světlem.

Srdce mu v hrudi prudce tlouklo, a tu pocítil něco zvláštního. Jakési zatahání v mysli, zprvu zkusmé, pak naléhavé a tak mocné, že ze sedu padl na kolena.

Pozvedl hlavu a všiml si, že kniha se třpytí. Vykulil oči na obrázek pentagramu, který začal zářit, a z hvězdy v kruhu se linulo nafialovělé světlo. Potom, jako by se tam skrývala celou dobu, se nad pentagramem objevila kulička modrého světla. Nejdřív připomínala drobnou světlušku, ale už po několika vteřinách nabyla velikosti malého kamene. Vznášela se tam a vyzařovala takové světlo, že Fletcher musel odvrátit pohled a pak si ještě přikrýt oči dlaněmi, protože jas zesílil do záře podobné slunci. Do uší se

mu zarýval hukot připomínající Berdonovu výheň rozdmýchanou měchem a vysílal mu do hlavy bolestivé vlny.

Konečně to ustalo a jemu se zdálo, že to muselo trvat dlouhé hodiny. Náhle ho obklopovala tma a ticho, až si Fletcher pomyslel, že je snad mrtvý. Klečel s čelem zabořeným do měkké hlíny, vzlykavě vdechoval její zemitou vůni, aby se přesvědčil, že je pořád tady, ovšem vzduchem se nesl i nepovědomý pach síry. Až tiché zacvrlikání ho přimělo opatrně zvednout hlavu.

Démon seděl na bobku v trávě na malém kopečku asi půl metru od knihy. Za ním Fletcher zahlédl ocas, jímž mrskal jako divoká kočka, a v drápech svíral pozůstatky čehosi černého a lesklého, nějakého raráška připomínajícího hmyz z jiného světa. Hryzal do něho jak veverka do ořechu a s praskáním drtil krunýř hmyzího démona.

Stvoření bylo velké zhruba jako fretka, mělo podobně mrštné tělo, ale nohy dost dlouhé, aby dokázalo běžet s elegancí horského vlka, místo aby se plížilo jako ještěrka. Kůže toho tvora měla temně rudou barvu vzácného vína. Na hlavě mu zářily velké kulaté oči barvy surového jantaru a z jejich pohledu číselo inteligence. Fletchera překvapilo, že rarach neměl žádné zuby, které by stály za řeč, a jeho čenich vybíhal do ostrého zobce připomínajícího zobák říční želvy. Tvor rozkousl poslední zbytky brouka a potom upřel pohled na člověka, který ho přivolal.

Fletcher zbledl a po čtyřech se šinul zpátky, až se zády přitiskl ke zlomenému náhrobku. Nato tvor zavřískal a skočil za pařez. Jak švihal ocasem sem a tam, celé tělo se mu hadovitě vlnilo. Fletcher si všiml, že ocas na konci vybíhá do nebezpečného hrotu, který mu připomněl špici šípů vyřezanou z jelení kosti. Na hřbitově panovalo naprosté ticho, ba ani větřík nenarušil zamlklý klid, který na Fletchera doléhal jako těžká pokrývka.

Nad okrajem pařezu podezřívavě vykouklo kulaté žluté oko. Když se s ním Fletcher setkal pohledem, ucítil na okrajích vědomí cosi zvláštního, zřetelnou jinakost, která jím jakýmsi záhadným způsobem prostoupila. Vnímal cit, který nebyl jeho, silnou naléhavou zvědavost, jež přemohla i jeho touhu utéct. Zhluboka se nadechl, jako by vzlykl, a chystal se uprchnout.

Démon se nečekaně vymrštil přes pařez a ladným skokem přistál Fletcherovi na hrudi, která se mu prudce zvedala rychlým dechem. Rarach se na něho zadíval a naklonil hlavičku na stranu, jak zkoumal jeho obličej. Cosi nerosrozumitelně zašvitořil a naléhavě mu poklepal tlapkou na prsa. Fletcher zadržel dech a seděl, jako by zkameněl.

Tvor na něho znovu zacvrlikal. Potom k Fletcherově zděšení začal lézt nahoru a bolestivě mu přes košili zatínal dráčky do těla. Pak se mu démon ovinul kolem krku jako had a jeho hladké kožnaté břicho ho začalo hřát. Před obličejem mu prokmitl démonův ocas a pak se mu i ten ovinul kolem krku. Fletcher cítil horký dech, který mu vanul na ucho, a smířoval se s tím, že ho démon v následující chvíli uškrtní, takže umře ve stejných bolestech, jako by ho uškrtil Didric. Poněkud morbidně si pomyslel, že aspoň jeho tělo nebudou muset nosit k pohřbu daleko. Jak sevření začalo zesilovat, Fletcher zavřel oči a modlil se, ať to má rychle za sebou.

Minuty ubíhaly mučivě pomalu. V tu dobu už muselo být po třetí hodině ráno. Na Fletchera začala dotírat zima, ale obával se, že kdyby se roztrásl, mohl by polekat démona. Po levé straně hlavy mu s každým výdechem z rarachových nozder vypučely dva obláčky páry. Hrudník se mu rytmicky zvedal a klesal a při každém doteku horkého dechu s jeho uchem se ozvalo tiché zašeleštění. Skoro to vypadalo, jako by... démon usnul! Jak k tomu mohlo dojít, to netušil, ale ulevilo se mu, že ještě může dýchat.

Když se pokusil tvora odtáhnout z krku, ten ze spánku zavrčel, přitáhl se blíž a drápy začal poblíž Fletcherovy jugulární žíly. Okamžitě odtáhl ruce a démon znovu sevření povolil a spokojeně zavrňel. Chlapci to připomnělo vesnickou kočku, která se jednou během sněhové bouře vloudila do jeho komůrky, usadila se mu v teple na klíně, a když se pokusil vstát, syčela na něho. Tenhle malý rarach se k němu choval podobně majetnický.

Opatrně vstal a přešel ke knize, ovšem držel přitom krk co možná nehybně, jako by na hlavě balancoval džbánem plným vody. S obtížemi se přikrčil, sebral knihu, zasunul svitek mezi stránky a přitiskl si ji k hrudi. Má-li svého démona ovládnout, nejspíš ji ještě bude potřebovat.

A tehdy to zaslechl: zvuk hádavých, zlostných hlasů. Otočil se a na konci hřbitova uviděl pomrkávající světlo, které se zjevně blížilo. Jak ho mohli najít? Třeba někdo z místních předtím uslyšel hluk nebo zahlédl světlo zářící koule. I tak ho to překvapilo, protože si tohle místo vybral velice obezřetně. Hřbitov se nacházel na nevelké vyvýšenině severně od vesnice, téměř kilometr od nejbližšího obydlí, a dalo se tam dojít pouze po zrádné kozí stezce.

Chvatně se rozhlédl kolem a v zadním koutě hřbitova zahlédl rozpadající se mauzoleum. Velikostí připomínalo menší chatu, ale obklopovala je řádka zdobených sloupů a ve stěnách byly vyryté květy, jejichž detaily děšť už dávno smyl. Přikradl se k mauzoleu, shýbl se do nízkého vchodu, vklouzl do tmy a skryl se za kamenný blok na samém konci komory, kde se nacházel vchod do krypty. Fletcher věděl, že kousek pod podlahou je skrytá starobylá kostnice, v níž jsou srovnány kosti dávných generací vesničanů jako polínka k otopu.

Schoval se na poslední chvíli, protože už o několik vteřin později dopadlo světlo hořící louče i na zem před mauzoleem.

„Začínám si myslet, žes nás sem zavedla úplně zbytečně a že se kvůli tobě motáme po hřbitově jako pitomci,“ ozval se Didrikův otrávený hlas.

„Povídám ti, že jsem ho viděla, jak vychází zadní bránou z vesnice.“ Fletcher po hlase poznal, že tam venku je i Calista, kterou nedávno jmenovali do jednotky strážných a patřila mezi Didrikovy hospodské kumpány. Děvče s hrubou tváří mělo sklony k sadismu, jimiž se téměř vyrovnalo Didrikovi.

„Chápeš ale, jak je tohle absurdní? Proč by uprostřed noci chodil zrovna na hřbitov? Nemá žádnou rodinu, která by stála za řeč, tak za kým by sem šel?“ namítl Didric skepticky.

„Musí bejt tady, Didriku. Prohlídli jsme všechny zahrady a skladiště a nikde tam nebyl. Todle je jediný zbývající místo na sever od vsi!“ stála Calista na svém.

„Dobře, tak to tady pořádně prohledejte. Možná si zalezl za nějaký náhrobek. Dejte se do toho, ty taky, Jakove. Neplatím tě za to, že tady jen tak stojíš,“ vyštěkl Didric panovačně.

Jakov cosi zavrčel a Fletcher se přitiskl k zemi, když velkého chlapíka zahlédl, jak se klátí kolem mauzolea a Didrikova louč před něho vrhá dlouhý rozkolísaný stín.

To nevypadalo dobře. Didrikovi a Calistě by se snad ještě ubránil, ale když je tu i Jakov... má jedinou možnost – prorazit mezi nimi a uprchnout. Ale i tak, Calistu přijali ke strážným hlavně proto, že byla rozená atletka, a Fletcher si nebyl jistý, jestli by jí dokázal utéct, zvlášť když má kolem krku ovínutého toho nepředvídatelného démona. Jistou nadějí mu dávalo jen to, že Didric měl jako jediný pochodeň. Snad by se Fletcherovi mohlo podařit ve tmě proklouznout.

Přitiskl se ještě těsněji ke studené mramorové podlaze a doufal, že ti tři odejdou, aniž by je napadlo zkontrolovat i mauzoleum. Bylo to docela zjev-

né místo k úkrytu, ale když zůstane schovaný za mramorovým blokem, na první pohled se bude zdát opuštěné. Světlo louče zvenčí sláblo, jak se Didric toulal mezi řádkami hrobů. Na střechu začaly pleskat těžké dešťové kapky. Usmál se a trochu se mu ulevilo: v takovém lijáku sotva budou kdovíjak dlouho hledat.

Prasklým stropem začala prosakovat voda a na podlaze vedle něho se objevil čúrek vody. Odsunul se od rozšiřující se kaluže a snažil se uvolnit, což při pomyslení na ty tři, kteří ho hledají, nebylo vůbec snadné. Doufal, že podobné pocity netrápí zvířata, která při lovu pronásleduje lesem.

Když už si pomyslel, že jim unikl, povšiml si, že tma kolem začíná řídnout, protože světlo pochodně se zase blížilo. Didric se vracel! Slyšel ho, jak nadává a protahuje se vstupem do mauzolea; když si jeho hlavní pronásledovatel začal ždímat plášť, Fletcher raději zadržel dech. Louč zmáčená deštěm prskala, až nakonec zhasla a mauzoleum se ponořilo do tmy. Didric zuřivě zaklel. Chvilíčku po něm s nadávkami zalezli do skryše i Jakov s Calistou, oba mokří jak myši.

„Řekl jsem snad, že máte přestat s hledáním?“ zavrčel na ně Didric, ale z jeho slov zněla rezignace.

„Není tady. Musel proklouznout, když jsem šla pro tebe,“ ozvala se zkroutěná Calista.

„Nemyslete si, že vám za tohle zaplatím,“ osopil se na ně Didric a odplivl si. „Žádný Fletcher, žádné peníze.“

„Ale jsme durch promočení!“ zaskuhral Jakov, jemuž se zimou rozcvakaly zuby.

„Seber se, chlape. Všichni jsme promočení. Ten malý had nám možná uklouzl, ale tím horší to pro něho bude, až ho chytíme. Pojdte, vypadnem odsud.“

Fletcher neslyšně s úlevou vydechl a poslouchal, jak se kroky odcházejících nepřátel rozléhají prázdným mauzoleem. A tehdy, když už si Fletcher myslel, že nebezpečí pominulo, se démon zavrtil. S hlasitým zavržením zívla a sesunul se chlapci z krku. Něžně mu olízl tvář, sklouzl mu do klína a tam se ospale protahoval.

„Co to bylo?“ zasyčel se Didric.

Zatraceně.